

Partidarik garrantzitsuena

Blaik 10 urte zituen, eta munduan gehien maite zuena saskibaloian jokatzea zen. Ez zen egunik pasatzen baloia hartu gabe, bost minutuz bakarrik izan arren, eskolako patioan zenbait aldiz driblatzeko eta saskira jaurtitzeko. Baloiak lurra jotzean egiten zuen soinua —tap, tap, tap— munduko soinurik onena iruditzen zitzaion.

Eskolako taldean jokatzen zuen. Azkarra zen eta punteria ona zuen, baina batzuetan gehiegi hunkitzen zen. Baloia pasatzen ziotenean, ia beti saiatzen zen berak sartzen, taldekide bat hobeto kokatuta egon arren.

Astearte batean, entrenamendu batean, entrenamendu partida bat jokatzen ari zirela, Blaik hiru jaurtiketa egin zituen jarraian… eta denak huts egin zituen. Marcek, saskiaren azpian bakarrik zegoenak, besoak altxatu zituen pixka bat, baina beranduegi zen. Entrenatzaileak txilibitua jo eta partida gelditu zuen.

«Blai», esan zuen lasai, «badakit taldeari lagundu nahi diozula. Baina laguntzeak ez du beti jaurtiketa esan nahi».

Blaik masailak gorritu zitzaizkiola sentitu zuen. Ez zitzaion gustatzen akatsak egitea, batez ere ez denen aurrean. Hitzik esan gabe baietz

egin zuen buruarekin.

Hurrengo larunbatean partida garrantzitsu bat zuten. Harmailetan familiak, lagunak eta irakasleak zeuden. Blai urduri zegoen. Partida hasi zenean, dena oso azkar zihoan. Markagailua oso estua zen, eta saskiratze bakoitzak balio zuen.

Minutu bat baino gutxiago falta zen, eta berdinduta zeuden. Blaik baloia jaso zuen kantxaren erdian. Defentsa altu batek gertutik zaintzen zuen. Jaurtiketa zail bat saiatzeko gai zen. Presa ezagun hori entzun zuen, ahots txiki hori esaten: «Jaurti orain!».

Baina orduan gora begiratu zuen.

Laia jaurtiketa libreen marratik gertu libre ikusi zuen. Bakarrik zegoen.

Segundo batez, denbora gelditu egin zela zirudien. Pasea huts egiten bazuen, aukera gal zezaketen. Jaurti eta huts egiten bazuen, hori ere gal zezaketen.

Arnasa sakon hartu zuen.

—Goazen —murmuratu zuen.

Eta baloia pasa zuen.

Laiak erabakitasunez hartu eta jaurtiketa egin zuen. Baloia atzealdeko oholaren kontra errebotatu zen… eta sartu zen.

Saskiratzea.

Jendetza poz-pozik lehertu zen. Taldekideak korrika joan ziren besarkatzera, eta gero Blai inguratu zuten.

—Pase bikaina! —esan zuen Marcek irribarrez.

Blaik ez zuen azken jaurtiketa egin, baina inoiz baino pozago sentitzen zen. Erabaki zuzena hartu zuen. Taldearentzat jokatu zuen.

Epaileak azken txistua jo zuenean, denek elkarrekin ospatu zuten garaipena, barre eta saltoka kantxaren erdian.

Arratsalde hartan, baloia besapean etxera zihoala, Blaik zerbait garrantzitsu ikasi zuela pentsatu zuen. Jokalari ona izatea ez da azkar dribbling egitea edo urrunetik jaurtitzea bakarrik. Ingurura begiratzea, besteengan konfiantza izatea eta elkarrekin beti urrunago iristen zarela ulertzea da.

Baloia lurrean jarri eta berriro errebotatu zuen.

Tok.

Eta irribarre egin zuen. Bazekien hura izan zela benetan bere partidarik onena.